

A meghúzott írás

- Az irodalom ellenségei -

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXI. évfolyam, 7. szám, 2017. február 17.

„Az író másnap, redőzött, félfelhős ég, rohad a rendszer, már föl is tépte a szerkesztőség párnázott ajtáját, majd két tenyérrel nehézkedett rá a szerkesztő asztalára. Az pedig bele is reccsent, pedig pozdorja volt, és egyszer Aczél György is ült rajta. Valamint egyszer Ilike is, valakivel. De kivel.

Elolvastad, Sándor?

Kis csönd, olyan presszókávés. Dúdolt odakint, Ilike, az elvált a titkárnő, a nélkülözhetetlen, a párttitkár is el akarta vinni a megyei központba, de ő nem ment, fiatal költők édesanyja volt, szoptatott is dúlt irodalmi estek után, pelenkázott és lelket ápolt, titokban hamarabb utalt honoráriumot, és többet, egyszer egy kritikus meg akarta erőszakolni, a hallgatag alanyi költő mentette meg, és most a dúdolástól tulipánszagú lett a két narancsos ajka. Főzte a makkát, erősen megtömve. Jut eszébe, van-e még konyak? Volt, de erre az esetre kevés.

Igen, Géza, dadogta a szerkesztő, elolvastam, és valóban gyönyörű, többször megszakadt a szívem, én... én egyszerűen nem találok szavakat, én... le vagyok taglózva, öt katarziszom volt, nem, hat, de viszont, és ezt szeretném, ha nem értenéd félre, egy kicsit, egy icipicit meghúznám.”